

**Marko
Braković**

**LJUDSKI
APARAT**

■ Laguna ■

Copyright © 2018, Marko Braković
Copyright © ovog izdanja 2018, LAGUNA

BIBLIOTEKA
MERIDIJAN

Knjiga br. 67

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno Hanteru S. Tompsonu i Oskaru Akosti

*Dno ima svetlost, ima sjaj,
ima miris, ima kraj,
ima sreće, ima peh,
ima bol i ima smeh.
U ludilo me vodi.*

Dragan Babić Draguca

NAPOMENA PISCA

Pozdrav, čitaоче! Kada završiš sa ovim romanom, verovatno ćeš pomisliti kako imam bujnu maštu. Ali da li je zaista tako? Zastani za trenutak i osvrni se. Pogledaj novine i televizijske kanale. Pogledaj u ljude. U stvari, idi prvo do ogledala. Udubi se u sebe i svoj odraz. Proveri da ti nije možda muka. Možda ti se povraća? Možda si, duboko unutra, smeđe boje? Proveri da nisi i ti, kao ja, u međuvremenu postao govno?

GLAVA PRVA

– Nije to depresija, Predraže. To je jednostavno nesreća. Neverovatan splet nesrećnih okolnosti. Znam da vam ovo može zazvučati kao izgovor ili kao ono što vi psihoterapeuti nazivate racionalizacijom. Ali ne, nije to. Moj život je splet užasnih okolnosti. I vaš je. Svačiji život je samo splet. Da bih se ja rodio baš ovakav, bilo je potrebno da se spoje jajna ćelija moje majke i spermatozoid mog oca. I to da se spoje baš te dve osobe, u moru ljudi u Srbiji, a opet, među gotovo pet milijardi ljudi, koliko računam da ih je bilo tada, pre gotovo pola veka. Telo majke proizvede oko sto hiljada jajnih ćelija tokom života, a broj očevih spermatozoida je toliki da ne umem ni da ga izgovorim. Šansa da se spoji baš ona kombinacija koja na svet donosi mene je, uh! Jasno vam je šta hoću da kažem.

Dalje, moj otac je u proseku mogao da upozna gotovo deset hiljada žena, ako računamo vreme pre nego što me je dobio. Šansa da naiđe baš na moju majku je jedan prema dvadeset hiljada. Da bi imali seks, valjalo je da izlaze, upoznaju se, druže se. Šansa za to je jedan prema dve hiljade. Ukupno, verovatnoća je sve manja i dolazi do odnosa od jedan prema četrdeset miliona. Hoćete dalje? Dede, babe, rođaci, okolnosti, slučajnosti, abortusi, pobačaji, verovatnoća je jedan prema zilion! Razumete? I onda, ipak *uspem da se rodim*. I umesto da slavim život i neverovatno malu verovatnoću koju sam uspeo da pobedim, ja dobijem majku sa bipolarnim poremećajem, dedu koji se obsio zbog kockarskog duga i oca alkoholičara. Jebote, koja je tek verovatnoća za to? I to nije sve! Dobijem i babu koja oboli od Alchajmera i koja me davne dve hiljade dvanaeste godine, kada sam još bio student matematike, pomeša sa svojim pokojnim mužem iz vremena kad je bio mlad, pa počne da leže u moj krevet. Mazi me, nudi seks, podiže suknju i pokazuje vaginu kad god dovedem neku devojkicu u stan. Da li nakon ovoga uopšte treba da vam pričam o svom detinjstvu? Šta ćete pa čuti? Šta je tu bilo ključno za moj razvoj? Sve je pogrešno od samog starta! Vekovima unazad, i evo, sve do danas i do ove dve hiljade dvadeset druge godine.

Pažljivo sam ga slušao.

– Razumem šta govorite. Zaista, teška priča. Ali ipak, ako je sve tako kako kažete, zašto ste onda uopšte došli kod mene na seansu? Uložili ste napor, raspitivali ste se za mene i, na kraju, odvojili i dosta novca. Zašto?

Moj klijent se promeškoltio u fotelji i zakašljao.

– Kao prvo, nisam vas ni morao tražiti. Toliko vas ima po novinama, portalima i televiziji da nije bio nikakav problem odlučiti se za vas. Što se novca tiče, on mi ne znači ništa. To je samo fiktivni način da se neka trgovina dogovori. Znete li kako je uopšte nastao monetarni sistem?

Nisam želeo da otvaramo i tu temu. Smatrao sam da bi u ovom trenutku to bilo terapijski neefikasno.

– Molim vas, nemojmo o tome. Ta priča je mogla da me košta ne samo privatne prakse već i života. Još se od toga nisam potpuno oporavio.

– Zaista? Baš bih voleo da saznam šta vam se to desilo, ali u redu. Neću čačkati.

– Hvala vam. Lične sadržaje iznosim onda, i samo onda, kada imaju smisla za klijenta. Ovako, ne. Naročito ako je to nešto što je veoma diskretno i lično. Nadam se da razumete?

– Svakako, Predraže.

– Okej, vreme nam je isteklo. Želim da sledeći put razgovaramo o motivima vašeg dolaska kod mene.

– U redu. Javiću vam se na vreme. Da zakažem, ukoliko uopšte budem video smisao u ovome.

– Samo se najavite što pre. Ogromna je gužva i imam mnogo klijenata na čekanju.

Nakon posla ušao sam u kupatilo i pogledao se u ogledalu. Nekada sam lako mogao odstraniti nekoliko sedih dlaka iz brade, to bi bilo sve. Koju godinu kasnije trebalo mi je i po pola sata da odsečem sve te sede vlasi. Onda je to postalo gotovo besmisleno. Kada bih ih odsekao, brada bi izgledala vrlo neuredno. Bivša žena bi me onda preko *Skajpa* zavitlavala da izgledam kao da imam tifus. Posle sam potpuno osedeo. Tada sam odlučio da bradu trimujem i sređujem kod ovih modernih retro berbera, koji su u Beogradu i dalje veoma popularni. Dva puta mesečno sam odlazio tamo, i zaista, bili su vrlo profesionalni. Ipak, neumitno starim. Starost se oseća po tome što polako ali sigurno prestajete da možete ono što ste nekada s lakoćom mogli. Prvo proredite sportske aktivnosti. Onda na red dolaze noćni izlasci koji počinju da vas nerviraju. Rok koncerti postaju bučni i prežvakani, a onda se iznenada javi užasan bol u kičmi koji se sutradan spusti niz nogu pa ode sve do stopala. Išijas. Naočare za vid se do tada već podrazumevaju i, dok čovek trepne, već ima preko pedeset godina. Neki to zovu polovinom

životnog veka, ali realnost je da je ta prva polovina već odavno prošla. Istina, nemam za čim da žalim. Proputovao sam svet. Odlično zarađujem. Jedan sam od najpoznatijih i najtraženijih srpskih psihoterapeuta. Cena mi je maksimalna, što se ovog dela Evrope tiče. Medijski nastupi su toliko česti da nikada ne bih sebi mogao priuštiti toliku reklamu ukoliko bih morao da je platim, kao što to radi većina javnih ličnosti. Katastrofalna ekonomska i politička situacija mi nažalost ide naruku jer je sve više očajnih ljudi koji se pitaju gde su to u životu pogrešili. Situacija u medijima je sada još gora nego pre puča koji je ovde izveden. Sada je još veće siromaštvo jer su cene energenata enormno porasle nakon ruskog vojnog udara na Saudijsku Arabiju. Od tada više ništa nije isto. Svet se dramatično izmenio. Nagore, razume se. Imam sjajnu bivšu ženu i lepo i pametno dete. Već više od dve godine žive u Kanadi. U početku su se lepo snašli, ali sada mi je Vesna javila da i tamo imaju probleme i da ćemo sutra morati da se vidimo preko *Skajpa*. Posle razvoda imao sam i veoma mladu devojkicu, Maju. Uživali smo u zaista lepoj i strasnoj romansi, koja je bila prepuna ljubavi, poštovanja i razumevanja. Ali zasrao sam. Zasrao sam nepopravljivo, tako da sada živim sam. Nisam više pokušavao da gradim nove

emotivne veze. To što sam u dobrim odnosima i sa Vesnom i sa Majom neko bi mogao da protumači kao moju terapeutsku i ljudsku veštinu da budem čovek i da zaista razumem žene i njihove potrebe, kao i da imam kvalitetne međuljudske odnose, što je uglavnom tačno, ali ima nečega veoma tužnog u svemu tome. Tužno je kada sa nekadašnjim životnim partnerom ostanete samo prijatelj. Tužno je kada se sve te godine seksa, intimnih razgovora, putovanja, podizanja ćerke, zajedničkih prijatelja i rodbine, pretvore samo u jedan ograničen i topao ljudski odnos. Nekako nije fer. Malo je.

Zazvonio mi je mobilni telefon. Nepoznat broj.

– Da?

Sa druge strane čuo se prijatan ženski glas.

– Predrag Petrović, psihoterapeut?

– Ja sam. Izvolite.

– Ovde Ivana Kurjački iz dnevnog lista *Potkazi-vač*. Na jesen pravimo veliki deseti rođendan našeg lista, pa vas pozivam da potvrdite svoje učešće. Ipak ste mnogo članaka pisali za nas, pa naš urednik smatra da bi trebalo da se pojavite i uveličate slavlje. Da li nam već sada možete potvrditi dolazak?

Nisam bio raspoložen da prihvatim ovakvo nešto, ali sam se trudio da i ja budem ljubazan.

– Hvala na pozivu, ali mislim da ću da preskočim.

– Žao mi je što to čujem. Znam da ne volite slikanja i rukovanja sa političarima i ministrima, ali imate naše obećanje da to niko od vas neće tražiti.

– Bez obzira... Ali hvala na pozivu.

– Ah, dobro. Nazvaću vas ja još jednom do tada, u slučaju da se predomislite.

– Ne verujem. Prijatno!

– Doviđenja!

Potkazivač je bio prorežimski tabloid. Veoma ozloglašen, već godinama. Bili su saradnici, sluge i glasnogovornici gotovo svake vlasti u Srbiji. Izrazito oštro i vulgarno su se odnosili prema svima koji bi se drznuli da napadnu vladajuću nomenklaturu. Kada se neko nađe na njihovoj naslovnoj strani, gotovo sigurno je spreman za ekonomski, politički ili kakav drugi odstrel. Iz nekog razloga nastavili su neometano da rade i nakon puča, iako su se primirili na neko vreme. Istini za volju, sada su pojačali svoje sadržaje, ali ovog puta oni su mahom povezani sa spoljnom politikom i srpskom estradom. Pisao sam za njih tekstove i komentarisao društvene fenomene, ali sam se uvek držao isključivo svog posla i odbijao sam povremene pokušaje da me uvuku u blato. Uvek su bili ljubazni prema meni i to mi je prijalo. Ipak, da se pojavim na njihovoj proslavi, koja će biti prepuna političara, ministara, ambasadora, starleta,

kriminalaca i svih onih ljudi koje prezirem, to bi već bilo previše. Večerao sam, istuširao se i odlučio da legnem malo ranije. Osim mnogo posla, sutra me je čekalo i viđanje sa ćerkom. Radovao sam se susretima sa Ivom, pa makar to bilo i putem *Skajpa*. Ona je sada već na pragu odabira fakulteta, pa sam pretpostavio da me je Vesna zbog toga i zvala da se hitno vidimo. Sipao sam sebi čašu belog vina. Brzo sam ga popio i lako utonuo u san.